

Afspraak

'Lieverd, C. heeft gereageerd op mijn e-mail.'

In haar reactie geeft ze aan, dat ze voor hun massage bij nader inzien niet kunnen in het weekend van de 24^e en de 25^e. Graag komen ze in plaats daarvan op 1 juli aanstaande.

Wij hebben die dag niets staan. Wat vind jij? '

'O, da's goed hoor. Antwoord maar dat we die datum voor hen vastzetten.'

Klaar!!!!

Daar zat ik dan met mijn verhaal .

Want, wat aan dit korte gesprekje in mijn hoofd vooraf was gegaan, kwam hierop neer:

'Nou, da's ook wat. Hebben we de afgelopen maanden speciaal voor hen dat weekend vrijgehouden, afspraken met anderen bewust en soms moeizaam op andere dagen gepland en dan wordt nu doodleuk - nota bene doordat ik zelf om duidelijkheid heb gevraagd over de dag waarop ze definitief wilden komen - op déze manier gereageerd.

Ik kan me niet voorstellen, dat ze een afspraak bij de tandarts op dezelfde manier cancelen. Zo van: 'Mijn agenda is veranderd. Data waarop ik wel kan zijn, laat me maar weten op welke dag ik kan komen. Eigenlijk vind ik het gewoon onfatsoenlijk. Ik ben geneigd te zeggen, dat die hele afspraak wat ons betreft mag vervallen, ondanks het feit dat ieder bericht van hun kant wel blijkt geeft van een grote genegenheid naar ons.'

Met haar nuchtere, onschuldige en pure reactie *'Da's goed hoor. Antwoord maar dat we die datum voor hen vastzetten.'* maakt mijn lieve echtgenote me onbewust duidelijk, dat zij volstrekt geen last heeft van al die bedenkingen, die mij na lezing van het e-mailbericht voortdurend zijn blijven 'teisteren'. Zij heeft geen verhaal.

Als ik haar mijn verhaal vertel, is haar enige reactie *'Het is natuurlijk wél jammer, dat we er voortdurend rekening mee hebben moeten houden.'* Maar ik krijg sterk de indruk, dat ze die opmerking maakt, doordat ik haar met mijn verhaal daar min of meer toe uitnodigde. Anders had ze, denk ik, ook dat niet eens gezegd.

Hier wordt me weer eens een les voorgehouden.

Wanneer ik bereid ben in te zien, dat ik automatisch en onbewust mijn verhaal gesponnen heb rond een nuchter, objectief gegeven en ik onderken mijn persoonlijke franje daaromheen, dan ontstaat er ruimte (vrijheid) voor een creatieve, emotieloze reactie.

Als ik vanuit mijn verhaal zou hebben gereageerd, dan zou ik op z'n minst fijntjes hebben laten doorschemeren, dat het *'toch wel jammer is, dat het weekend, dat door ons al in een vroeg stadium volledig voor hen was gereserveerd, geen doorgang kon vinden.....'* en wellicht – afhankelijk van de intensiteit van de emotie - wat grimmiger: *'dat 1 juli nu écht wel de definitieve datum is, of dat ze anders maar moeten gaan onderzoeken of niet iemand anders hen wil masseren.'* Zo!!

Na mijn les te hebben geleerd, sputtert mijn ego nog even tegen: *'Ja maar, ik hoef toch niet over me heen te laten lopen.'* Maar ook die laatste worsteling wordt overwonnen door de simpele constatering, dat 1 juli toch volledig open staat en het voordeel van dit alles is, dat we een weekend helemaal vrij zijn. En dat dat ook leuk is!

Ik reageer met een welgemeend: *'Lieve C. Dank voor je reactie. We hebben 1 juli voor jullie gereserveerd. Laat je ons nog wel even weten hoe laat jullie hier denken te zijn. Fijn weekend en een hartegroet voor jou en W., Hans.'*